

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2665/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против тужених: ББ и ВВ чији је пуномоћник Борислав Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 783/19 од 19.04.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 783/19 од 19.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 783/19 од 19.04.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 439/17 од 14.06.2018. године, исправљеном решењем истог суда П1 439/17 од 20.07.2018. године, усвојен је тужбени захтеви па су обавезани тужени да тужиљи солидарно плате 47.822,24 динара на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.05.2014. до 31.08.2015. године и 113.610,25 динара на име накнаде трошкова исхране у току рада у истом периоду, све у појединачним месечним износима и са затезном каматом ближе одређеним овом пресудом. Тужени су обавезани и да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 64.185,68 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 783/19 од 19.04.2019. године, жалба туженог ВВ је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена у односу на овог туженог.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени ВВ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтеви тужиље основани, а да су тужени обавезни да му солидарно плате тражене накнаде за период до 01.09.2015. године, односно до почетка рада тужиље код послодавца следбеника, односно код туженог ВВ по закљученом уговору о раду са овим туженим. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиље на исплату тражених накнада и о њиховој висини, као и о солидарној обавези тужених за период до 31.08.2015. године. Уз ревизију јесу достављене одлуке којима су одбијени захтев тужилаца, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године не представља одлуку донете у истој правној ствари и у истом чињеничном стању, с обзиром да је наведеном одлуком Врховног касационог суда одлучено о накнади зараде за сменски рад, док одлуке апелационих судова које су достављене уз ревизију, које се односе на исти вид тражене накнаде, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као о изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану и регреса, поднета је 07.06.2017 године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 161.432,49 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије тужених недозвољене, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић